

1191
Kui hobboset on tirud, eht mu
äffilinne wiggadus:

Wotta üks suur sukka nõål mis ees
otsas ei olle ümmarkunne waid lai, pan-
ne üks willane lõng senna tahha, te selle
kahhetortse lõnga sisse kuiis eht ühhetsa
sõlmi, tomba sedda nõala feige lõngaga
hobbose kelest läbbi kolm kord, hõru süs-
temma feelt ning suud solaga ja ädika-
ga. Kül on tarvis et sul iggakord ni-
suggune nõål jures on, sepärrast et sa sel-
lega woid warsti aitada omima hobbest.
Ka lehmad ning hårgad woid sinna ars-
tida nisugguse nõala ning wisiga.

Mis läbbi sinna woid tehha
hobbest passandama:

Monnikord on hobbone liaste eht al-
wa sõki sõnud, temina kõht on täis, tem-
ina ei tahha õiete sua ning jaāb labjaks;
sis on se parrem nou et sa annad tem-
male sedda rohto mis teebs passandama.
Reeta linna-seemned kangleste, pamine sola